

Ab., med andre Ord, de næringsdrivende Borgere have paa det Nærmeste igiennem Nærings- og Hjælpefattens udredet $3\frac{1}{2}$ Gange saameget, som de ikke næringsdrivende. Uagtet deres indbyrdes Antal forholder sig som 3 til 2, saa har dog Forholdet mellem Besætningen været som næsten 4 til 1. Jeg troer ikke, der kan være forskellige Meninger om det Ubillige heri, og man har i Communalbestyrelsen ogsaa havt et aabent Die for det Ubillige i Forholdet; under Sagens sidste Forhandling i Borgerrepræsentationen er der gaaet det Forslag igiennem, at Forholdet burde forandres saaledes, at Beløbet idetmindste blev sat lige. Dermed er det paa ingen Maade sagt, at de næringsdrivende og ikkenæringsdrivende Borgere komme til at betale ligemeget, thi om det ogsaa blev fastsat, at kun det samme Beløb skulde udredes ved Hjælp af Næringskatten, som af Hjælpekatten, saa maa det jo erindres, at de næringsdrivende Borgere allerede nu tage en væsentlig Deel, og jo vil komme til at tage en endnu væsentligere Deel i Udredelsen af Hjælpekatten, naar Næringskatten bliver sat mindre for dem, da man derved faaer Leilighed til at lade dem udrede en større Leilighedskat. Det er altsaa i Dverreensstemmelse med Communalbestyrelsens 2den Afdelings Forslag, at vi have stillet det foreliggende Forslag, og jeg troer, det er i høj Grad billigt, og at det er en overordentlig lempelig Dvergang til en almindelig Bysskat, der paa en retfærdig og billig Maade vilde ramme Enhver, og der, som en Leilighedskat, netop vilde lade dem betale Skatten, som havde Leilighed dertil. Dette opnaaes jo vel ikke nøiagtigt ved en blot Forandring af Ligningsforholdet, men Forslaget gaaer dog i denne Retning, og giver et Bidrag dertil. Jeg skal

derfor tillade mig paa det bedste at anbefale dette Forslag til det ærede Thing.

Thune: Jeg har begjæret Ordet paa Grund af, at jeg ikke kan være ganske enig med den ærede Ordfører for Mindretallet. Jeg finder det rigtigt, at man bortkaster Næringskatten, jeg finder, at man ikke skal holde sig til sfernere Objecter som Næring og Formue, men til det nærmere, Indtægten, hvad enten den flyder af den ene eller den anden Kilde. Det er Indtægten, man skal ramme, og det er Vilkaarene, hvorunder den fremkommer, der skulle tages i Betragtning; jeg troer, at det er den retfærdigste, simpleste og hensigtsmæssigste Besætning i enhver Henseende. Som Skatten for Diebliffet er, har det sin Vanskelighed at anke over en Skatteansættelse. Dersom jeg skal anke derover, saa skal jeg sammenligne mig med en Anden. Nu er det muligt, at min Anke er rigtig, forsaavidt at der er et Misforhold mellem min Besætning og den Andens, med hvem jeg sammenligner mig; men dette Misforhold kan hæves paa 2 Maader, enten ved at min Skat nedfattes, eller ved at den Andens Skat forhøies. Men, finder det Sidste Sted, saa er det jo aldeles ikke i Medhold af mit Ønske; jeg spiller desuden derved paa en Maade en Angivers ubehagelige Rolle, hvilket ogsaa holder tilbage fra at anke over Skatten. En anden Grund, hvorfor man ikke anker over Skatten, er den, at Indtægten ikke ligger tydelig for Dagen; naar man altsaa anker over Skatten, saa søge de, der skulle bedømme denne Anke, at drage Slutning fra Gens Levemaade til Gens Indtægter, og saaledes bliver Gens private Liv disseceret paa en Maade, som man ikke ønsker.